

Vrienden voor het leven

Astrid Harrewijn bij Boekerij:

Drie vrienden, een huis (en een klusjesman)
Daar heb je vrienden voor
Vrienden voor het leven

www.boekerij.nl

ASTRID HARREWIJN

VRIENDEN VOOR HET LEVEN

ISBN 978-90-225-7444-7
ISBN 978-94-023-0905-8 (e-book)
NUR 301

Omslagontwerp: Baqap
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2017 Astrid Harrewijn en Meulenhoff Boekery bv
Deze uitgave kwam mede tot stand door bemiddeling van Het kantoortje van Remco, literair agent te Amsterdam.

Ik beschouw het als een eer als de lezer zich herkent in de personages uit mijn boek. Maar op Jeff Koons na zijn ze allemaal ontsproten aan mijn fantasie. Puur toeval dus als je denkt: hé, dat ben ik!

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn dochters Eveline en Lisette
Met moederschap komt angst en zorg, maar bovenal
ongekend geluk*

1

‘Proost!’ Emma Fur, directeur van het Stedelijk Museum, houdt haar glas omhoog. ‘Ik wens jullie allemaal een heerlijke kerst, maar ik wil jullie vooral bedanken voor een fantastisch jaar waarin we hebben laten zien waar we goed in zijn. Geweldige tentoonstellingen, een stijgende lijn qua bezoekersaantallen met als hoogtepunt de maand juli, toen we een historisch record mochten noteren. En natuurlijk speciale dank voor Kiki van de Broek die ons *Sex is sooooo overrated* bracht. Twee januari is de officiële opening van deze nieuwe tentoonstelling van de spraakmakende kunstenaar Jeff Koons. Een wereldprimeur. Ik zie ernaar uit! Proost, jongens, proost!’

‘Cheers,’ mompel ik, en ik houd ook mijn glas in de lucht, als ware het een militaire exercitie.

‘Ik zou er heel wat voor overhebben als ik met de kerst lekker zou kunnen doorwerken,’ zegt Carla, medewerker facilitair. ‘Mijn schoonouders komen. Tien jaar geleden hebben we ze een keer met kerst bij ons uitgenodigd. Dat leek ons leuk, maar daar hebben ze een traditie van gemaakt. Dat was natuurlijk niet de bedoeling. Wat ga jij doen?’

‘Ik ga het vieren met mijn oud-huisgenoten. Noor, mijn zus, haar man en dochtertje Berber, en Joost, Jolijn en al haar kinderen komen. Ik heb er zo’n zin in.’ Ik nip van mijn drankje.

‘Ik ben dagen bezig geweest met de voorbereidingen, maar nu heb ik alles in huis. Je moet er toch niet aan denken dat je nu nog de stad in moet voor cadeautjes.’

O god, natuurlijk, ik had cadeautjes moeten kopen! Waar haal ik die zo snel nog vandaan? Parfum voor alles boven de zestien? Een trein voor de jongens, een grote zachte knuffel voor de meisjes? In ieder geval een kerstige pyjama voor alle kinderen, iets met een zingende eland of een dansende pinguïn.

‘Carla, stel hè. Stel je moet nu nog cadeautjes kopen, waar zou jij dat dan doen?’

‘Bij de Bijenkorf, daar hebben ze alles. Maar daar is het nu wel een gekkenhuis, van zolder tot kelder, complete hysterie. De boodschappen heb ik gisteren al gedaan. Via thuisbezorgd, dat is zo lekker makkelijk. Dan komt er zo’n vrachtwagen voor de deur en de hele zoi wordt je huis binnen getild. Hoef je het alleen nog maar op te bergen. Vereist natuurlijk wel een zorgvuldige planning, maar ik had een maand geleden al het boodschappenlijstje klaar. Hoe deden onze moeders dat vroeger? Tien keer fietsen met van die grote fietstassen op de bagagedrager, mandje voorop?’

‘Ik neem aan dat er morgen ook nog wel winkels open zijn?’ vraagt ik paniekerig, wat haar totaal ontgaat omdat ze nogal heftig tekeergaat met de bubbels.

‘Nee, op eerste kerstdag is alles gesloten. Wil jij nog wat?’ Ze pakt de fles prosecco en houdt hem uitnodigend omhoog. Ik schud mijn hoofd. ‘En vanavond naar de nachtmis,’ ratelt Carla verder. ‘Ook zo’n verplicht nummer. Vroeger vond ik dat hartstikke leuk, en dan daarna uitgebreid met elkaar eten, maar dat trekt mijn schoonmoeder niet meer. Dat mens trekt trouwens helemaal niets meer, dus ik moet om zes uur de kalkoen op tafel hebben, inclusief het groenteassortiment dat erbij hoort. Je weet wel: spruitjes, cran-

berry's, stoofpeertjes. Het is namelijk geen kerst voor mijn schoonmoeder zonder de traditionele gerechten. En altijd zeuren over de kalkoen. Te droog, te taai, te veel botjes. Dan denk ik: hoezo te veel botjes? Elk jaar zit er dezelfde hoeveelheid botjes in. Alsof een kalkoen het ene jaar meer botjes heeft dan het andere.'

Traditionele gerechten, spruitjes? Dat kan ik de kinderen van Jolijn toch niet aandoen? Geen idee ook wat ik met die spruitjes zou moeten doen. Ik kan veel, maar koken kan ik niet. 'Zeg Carla, denk je dat er een cafetaria open is op eerste kerstdag?'

'Volgens mij is echt alles dicht, maar dan ook echt alles. Alhoewel, zo'n shoarmatent draait misschien wel door. Tweede kerstdag is de hele bups weer open. In ieder geval de Gamma. Heb ik je al verteld over de boom? Dat was me een gedoe. Ik wilde geen boom, Karel wel. Dus ik zeg tegen Karel: "Als jij zo nodig een boom moet, dan regel je die zelf maar." Nou, dat heeft hij gedaan!'

Een boom! Ik heb nog geen boom! Kerst en een boom. Jezus, waarom denk ik daar niet eerder aan?

'Weet je waar hij mee thuiskwam? Met een blauwspaar van één meter tachtig. In onze kamer staat een blauwspaar van honderd euro langzaam dood te gaan. Honderd euro met kluit. Een totaal nutteloze kluit, want we hebben geen tuin. De Rolls-Royce onder de kerstbomen, riep Karel. Doet hij ook alleen maar om indruk te maken op zijn moeder. Kijk ons het eens goed hebben met die blauwspaar.'

Carla schenkt haar glas nog eens vol en kijkt mij vragend aan, waarbij ze de fles omhooghoudt. Ik schud mijn hoofd. Geen drank voor mij. Ik moet nog cadeautjes kopen, boodschappen doen en een boom regelen.

'Nee, ik ben blij dat ik alles al in huis heb. De winkels gaan om vijf uur dicht op kerstavond. Nu boodschappen doen is echt gekkenwerk.'

Ik grijp Carla bij de arm. 'Vijf uur?!'

De kou slaat me in het gezicht als ik naar buiten ren en de fiets van Noor van het slot haal. Het is een oud barrel dat ik in gebruik heb genomen toen zij naar Parijs verhuisde. Ik duik diep weg in mijn dikke jas, mijn adem vormt mistige wolkjes. Als ik op mijn fiets spring, voel ik iets kouds op mijn wang landen en langzaam richting mijn nek glijden. Ik kijk omhoog en zie dat de lucht gevuld is met kleine vlokjes die dansend naar beneden dwarrelen.

Zo hard als ik kan trap ik op Noors oude fiets naar de Bijenkorf, terwijl een wit laagje de straten bedekt. Ik ontwijk drie toeristen die midden op de weg een kaart van Amsterdam staan te bestuderen en neger de rinkelende tram. Een ongeduldige automobilist toetert en ik steek mijn middelvinger op.

Ik houd van Amsterdam. De hectiek, het hysterische gedoe op de vierkante meter, de oude Amsterdammer die zijn stad nooit zal verlaten, het punkmeisje dat niet in de gaten heeft dat punk zijn beste tijd heeft gehad, studenten die brallen en schreeuwen en meer ruimte in beslag nemen dan strikt noodzakelijk is. Maar nu wens ik mezelf in een dorpje in Friesland. Zo'n dorpje waar iedereen net als Carla al weken van tevoren heeft bedacht dat het vanavond kerstavond is en de enige overgebleven winkelier me met open armen ontvangt om de laatste kalkoen en een kilootje stoomperen aan me te verkopen – en ook nog even in alle rust uitlegt hoe ik die peren moet stomen, want tijd zat tenslotte. De traiteur! Na de Bijenkorf moet ik zo snel mogelijk naar de traiteur fietsen.

De feestelijke versiering van de Bijenkorf straalt mij al van verre tegemoet, maar binnen is de gezelligheid ver te zoeken. Zwetende en hijgende mensen banen zich een weg door het chique warenhuis. Bij Chanel staat het tien rijen dik en ook bij Estée Lauder doen ze goede zaken. Ik besluit dat kerst dit jaar naar Dior gaat ruiken.

‘Zal ik het feestelijk voor u inpakken?’ vraagt het perfect gestylede Dior-meisje als ik in recordtempo voor honderden euro’s parfum heb uitgezocht. Ze kijkt me liefvallig glimlachend aan. Alleen de gemiddelde Japanner koopt meer binnen vijf minuten.

‘Ja, graag. Verkopen jullie trouwens ook kerstbomen? En waar moet ik zijn voor de kinderkerstpyjama’s? Ik heb er namelijk vijf nodig.’

Het meisje vertrekt haar gezicht in opperste verbazing, haar rood gestifte lippen een beetje geopend. ‘Vijf?’ Ze neemt me van top tot teen op, waarna ze weer verdergaat en geconcentreerd het cadeaupapier om de doosjes vouwt.

‘Ja, vijf.’ Ik zeg er niet bij dat ze niet van mij zijn. Ik schijn een gezicht te hebben dat op veel plaatsen kan opduiken. Van caissière bij de Jumbo tot CEO van een oliemaatschappij, het kan allemaal, maar moeder van vijf kinderen gaat het volgens deze verkoopster dus niet worden.

‘Wilt u rood of zilverkleurig lint?’ Ze houdt de schaar gevaarlijk in de aanslag.

‘Doe maar zilver.’ Ik kijk ondertussen ongeduldig op mijn horloge. Hoe lang gaat dit inpakritueel duren?

Na een eindeloze toestand van krullen trekken en plakkertjes plakken overhandigt ze me met een serene glimlach het tasje met de kostbare flesjes.

‘Veel plezier met geven, fijne dagen en...’

Ik hoor haar al niet meer en ren de trap op naar de kinderafdeling terwijl ik me afvraag welke maten ik moet hebben. Het dochtertje van mijn zus moet nog één worden, maar hoe oud zijn de kinderen van Jolijn? Ik heb echt geen idee. Volgens mij is de jongste een jaar of zes en loopt het daarna op met twee jaar tussen elk kind. Dat schijnt zo’n kinderregel te zijn. Om de twee jaar een baby. Mijn hobby zou het niet zijn. Ik neem twee treden tegelijk en kom licht hijgend aan bij de afdeling kinderkleding.

‘Kan ik u helpen?’

‘Vijf kinderpyjama’s, iets met kerst, een wintertafereeltje met elanden of pinguïns. De leeftijden zijn bijna één, zes, acht, tien en twaalf. Bij voorkeur een onesie met een capuchon.’

‘Vijf?’

‘Ja, vijf. En het liefst allemaal hetzelfde. Ik wil geen ruzie op kerstavond.’ Ik moet opeens denken aan mijn moeder, bij wie tijdens kerst de woorden ‘we houden het gezellig’ op de lippen bestorven lagen.

‘Ik heb alleen nog deze, het is enorm hard gegaan.’ De verkoopster houdt een vormeloos geval omhoog met een afbeelding van een hert met een zonnebril. Op de achtergrond staat een volledig uit het lood geslagen versierde kerstboom afgebeeld.

‘Ik kan me niet herinneren dat Rudolph een zonnebril had. Hij had toch een rode neus?’

De verkoopster draait het kledingstuk om en bekijkt het met een kritische blik. ‘Ik heb geen idee, mevrouw. Ik weet alleen dat deze nog over zijn.’

‘Doe maar vijf van die foute kerstpyjama’s.’ Ik laat het feestelijk inpakken achterwege en baan me een weg door het kooplustige publiek naar de bovenste etage voor een elektrische trein en zachte knuffels.

Als ik weer buiten sta constateer ik tevreden dat ik een record heb gevestigd, waarna onmiddellijk de paniek weer toeslaat, omdat ik zie dat het al vier uur is. Met aan het stuur de tassen van de Bijenkorf fiets ik zo snel als ik kan over de besneeuwde straten, die inmiddels tot een glibberig parcours zijn getransformeerd.

Voor de traiteur staat een rij tot op de straat en ik schiet eerst een buurtsupertje binnen, dat ik weer verlaat met tien kleine plastic tasjes vol chips, lolly’s, appelmoes, ovenbroodjes, cola, zes blikjes hotdogs en al die andere dingen die kinderen zo lekker vinden, waarna ik me aansluit bij de rij voor de traiteur, die nog steeds tot buiten staat. Als ik eindelijk aan de beurt ben, kan ik nog slechts een miezerige noodkreet uitbrengen.

‘Ik moet koken voor vijf volwassenen en vijf kinderen. Doe maar iets, het maakt niet uit wat. Alles wat je overhebt.’

Met drie tassen van de Bijenkorf, tien op knappen staande tasjes van de buurtsuper en zes biologisch afbreekbare zakken gevuld met

voedsel ter waarde van een weekje all inclusive zonbestemming fiets ik voorzichtig naar huis. Halverwege de Herengracht staat een kerstbomenverkoper zijn nerinkje af te breken.

‘Heb je nog een boom?’ roep ik hem toe.

‘Ik heb alleen nog een blauwspaar, mevrouwetje, met kluit. Gaat lekker lang mee. Echt een kwaliteitsboompje.’

Ik vloek zachtjes als ik afreken en nog harder als ik hem aan mijn bagagedrager bind en met honderd tassen aan het stuur en de veel te dure kerstboom achter mijn fiets aan slepend de laatste paar honderd meter naar huis loop.

De sneeuw dwarrelt langzaam naar beneden, de lucht is knisprfris. Eigenlijk heeft het iets heel romantisch: het witte gedwarrel, de lichtjes achter de ramen, de idiote boom die ik met me meezeul, maar op de een of andere manier voel ik me niet zo. Meer als een eenzame *bag lady* die met haar oude fiets nergens naartoe is op kerstavond.

Als ik bijna bij mijn huis ben hoor ik opeens een bekende stem. ‘Kiki!’

Ik herken hem amper. Gijs’ gezicht gaat schuil achter een warme sjaal, op zijn hoofd een gebreid petje, zijn armen houdt hij gekruist voor zijn borst met de handen onder zijn oksels.

‘Boompje gescoord?’ vraagt hij lachend.

‘Een beetje respect graag voor deze blauwspaar, oké? Dat is namelijk wel de Rolls-Royce onder de bomen.’

‘Zal ik je even helpen om dat ding naar binnen te krijgen?’

‘Als je dat wilt doen, heel graag. Eeuwige dank, biertje, blowjob, zeg het maar.’

De bulderende lach van Gijs klinkt over de gracht terwijl hij met een grote zwaai de blauwspaar oppakt en naar binnen tilt. Ik zucht opgelucht. Drie hoeraatjes voor onze klusjesman, die dit prachtige, maar nogal gedateerde huis aan de Herengracht moet verbouwen tot een eigentijds en gelikt grachtenpandje. Er is al veel gedaan, maar de verbouwing ligt momenteel een beetje stil omdat de eige-

naar een financiële misser had. Toch scharrelt Gijs nog zeker zo'n twee keer per week in het huis rond om een balkje te stutten, een lampje te vervangen en de koelkast te bevoorraden met boter, kaas en eieren. Althans, ik ga ervan uit dat het Gijs is die dat doet. Ik zou niet weten wie anders. Ik doe namelijk geen boodschappen, behalve dan vlak voor sluitingstijd op kerstavond.

'Hier, in deze hoek?'

'Ja, of nog ietsje meer naar rechts?'

'Zo?' Gijs sjort geduldig aan de belachelijk grote boom. 'Wat ga je eigenlijk doen met kerst?'

'Noor, Joost, aanhang en kinderen komen vanavond rond acht uur aan op het Centraal. We gaan lekker eten, spelletjes doen en slapen. Heel veel slapen als het aan mij ligt. Waarom blijf je niet? Ik heb genoeg te eten. Vanavond chique liflafjes van de traiteur, morgen patat.'

'Lief van je, maar...'

'Nee, je moet blijven,' val ik hem enthousiast in de rede. 'Dan zie je Noor en Joost ook weer eens.'

'Sorry, maar ik heb al afgesproken met Toosje.'

'O, natuurlijk.' Ik probeer mijn teleurstelling te verbergen. Toosje? Dat klinkt als iets blonds, met volle rondingen en een gezellig humeur.

'Als je mij nou even de lichtjes geeft, dan hang ik die voor je in de boom.'

'Lichtjes?'

'Jingle bells, jingle bells, lichtjes in de boom. Gaat er al een lampje branden?'

'O, fuck! Gijs, hoe laat is het?'

'Kwart over zes.'

Ik slaak een kreet, die ergens diep vanuit mijn tenen komt. Ik heb alles in huis, van knakworst tot oesters, van parfum tot mislukte kerstpyjama's, maar ik ben vergeten om lichtjes, ballen, een piek en nepsnieuw te kopen. Ik begin bijna te janken. 'Ik ben de

lichtjes vergeten! Ik heb helemaal niks om die boom mee te versieren. Gijs, wat moet ik nou? Er zitten hier straks vijf teleurgestelde kinderen naar een kale blauwe boom te kijken. En de winkels zijn al dicht!’

‘De winkels zijn helemaal niet dicht. De Albert Heijn is tot negen uur open.’

Carla, stomme trut! Ik ren naar de gang en met mijn jas half aan roep ik: ‘Hoeveel meter licht heb ik nodig. Zestig? Of zal ik honderd meter kopen met van die gekleurde lampjes die flikkeren? Is dat leuk?’

‘Doe even rustig. Als Noor en Joost om acht uur aankomen is het handiger als jij al die tassen uitpakt en alvast de tafel dekt. Ik heb thuis nog een doos met ballen en lichtjes staan, die haal ik wel even op. Ik heb ze deze kerst toch niet nodig.’

‘Oké, daar gaat-ie!’

Ik slaak een kreet en kijk verbaasd naar wat zo-even nog een verdwaalde bosboom was, en nu in zijn verlichte glorie opeens in een heuse kerstboom is getransformeerd.

‘Gijs, wat moet ik zonder jou beginnen? Als ik er al aan had gedacht om lichtjes te kopen, dan waren ze zeker niet zo mooi in de boom gedrapeerd. Ik had ze waarschijnlijk gewoon tussen de takken gegooid. Weet je wat jij bent? Jij bent gewoon de blauwspaar onder de klusjesmannen.’

Hij kijkt me even aan alsof hij iets wil zeggen, maar werpt in plaats daarvan een blik op zijn horloge. ‘We zijn er nog niet. De ballen moeten er nog in. Het is half acht, we hebben nog een kwartier.’

Ik duik in de grote doos en pak de eerste bal die ik tegenkom. ‘Wat een gaaf geval, hoe kom je hieraan?’

‘Die heb ik van een oom gekregen. Het is echt een heel oude vintage bal. Hij kreeg hem weer van zijn ouders.’

‘Laten we die dan maar goed hoog ophangen. O, en deze is ook leuk. Wat is het?’

‘Kerstman op slee. Heb ik gemaakt toen ik negen was.’

In minder dan vijftien minuten hangen we de boom vol met herinneringen uit Gijs’ jeugd. Een prachtige boom vol nostalgie; een boom zoals een boom moet zijn.

‘Zo jammer dat je er niet bij kunt zijn, dit is nota bene jouw boom.’

‘Ik kom na de kerstdagen wel even kijken of hij er nog een beetje netjes bij staat. Ik heb trouwens een leuk feest met oudjaar. Heb je zin om mee te gaan? Of zijn Joost en Noor hier dan nog?’

‘Nee, die zijn dan weer in Parijs. Ik heb half ja gezegd op een uitnodiging van Thierry, die galeriehouders op de Lijnbaansgracht. Volgens mij heb je hem hier wel eens ontmoet. Het is een themafeestje; alles wit. Ik weet alleen nog niet of ik daar zin in heb.’

‘Ik hoor wel wat je gaat doen. Kom, ik breng je naar het station.’

De kleine kristallen zijn inmiddels serieuze sneeuwvlokken geworden. Achter de ramen schijnen de lichtjes van kaarsen en kerstbomen en ik spring bij Gijs achterop.

‘Steek je handen maar in mijn zakken, dat is lekker warm.’

Met zijn rug kromgebogen fietst hij over de grachten, de straffe wind vangt hij voor me op, en ik voel me opeens heel erg gelukkig; als een soort tegenovergestelde van een *bag lady*, op weg ergens naartoe.

2

‘O, Kiki!’ Noor kijkt me blij aan. ‘Wat heb je het huis mooi versierd. Hoe kom je aan die boom? En de tafel is zo prachtig gedekt. Wat een werk, joh!’

De kinderen van Jolijn staan gebroederlijk naast elkaar naar de hoge kerstboom te staren, tot de jongste opeens enthousiast begint te springen als ze de cadeautjes ziet liggen.

‘Straks mogen jullie uitpakken, maar eerst gaan we wat eten. Ik heb voor de kinderen een driegangendiner van chips, lolly’s en knakworsten en wij gaan beginnen met oesters en champagne.’

‘Lieverd, dat had allemaal niet hoeven hoor. Volgens mij ben je hier dagen mee bezig geweest.’ Joost slaat een arm om mijn schouder, ik geef hem een knipoog en mompel een dankjewel voor Gijs en de traiteur.

Rond elf uur liggen alle kinderen in hun foute kerstpyjama op opblaasbedjes verspreid door het huis. Jolijn en Benoit, mijn schoonzus en zwager, ruimen de laatste troep op en ik kruip tussen Noor en Joost op de bank. Opeens voel ik de vermoeidheid weer toeslaan. Het overkomt me elke keer als ik ga zitten. Moet ik ook niet

doen, ik moet gewoon door blijven gaan. Het ene moment huppel ik als een blij lammetje door de wei, het andere kan ik niet meer op mijn benen staan. Een intense vermoeidheid, een geestelijke hongerklop. Mijn hoofd, mijn lichaam; niets wil meer.

Iemand zei laatst tegen me dat het op een burn-out leek. Onzin! Een burn-out is gewoon de nieuwste hippe *shizzle*. Ik kom nooit meer iemand tegen die hyperventileert, totaal verdwenen. Over tien jaar behoort de burn-out ook weer tot de vergeten modeverschijnselen. Ik heb gewoon af en toe last van een *fade-out*. Dan zie ik het niet meer zo scherp.

Ik zucht en sper mijn ogen wijd open om te voorkomen dat ze dichtvallen. Wat zou Gijs nu aan het doen zijn? Met een schuin oog bekijk ik mijn oud-huisgenoten. Ik mis ze meer dan ik had verwacht. Noor en Joost hebben hun leven een jaloersmakende richting gegeven. Ze wonen allebei in Parijs, hebben een partner en kinderen en zijn succesvol in hun werk. Ik ben alleen het laatste, maar dan wel succesvol in het kwadraat. Ik voel de warmte van het grote lichaam van Joost en de zachte vormen van dat van mijn zus. Zou ze weer zwanger zijn? Hoe zat het ook alweer met die kinderregel? Mijn ogen doen pijn van het wijd opensperren en heel langzaam vallen ze dicht. Ergens in de verte hoor ik Jolijn vragen wie er zin heeft in een spelletje. De laatste woorden die zachtjes tot me doordringen zijn van Joost.

‘Aah, ze is in slaap gevallen.’

Ik word om tien uur ’s ochtends wakker van vrolijk kindergelach en gerommel met borden in de keuken. Het duurt even voor het tot me doordringt dat het eerste kerstdag is. Ik schiet in de kleren van gisteren en ren naar beneden, waar de aandoenlijke jongste van Jolijn me verwelkomt met een vrolijk ‘Merrie Krismuts, tante Kliek’. Ik til haar op, geef haar een dikke kus en ze klemt zich als een aapje aan me vast.

‘Morgen, Kiki, lekker geslapen?’ Mijn zus dekt de tafel, terwijl

haar Franse Benoit in gebrekkig Nederlands aan me vraagt hoe-lang mijn ei moet roken. ‘Koken!’ verbetert Noor hem, wat de kinderen van Jolijn heel erg grappig vinden.

‘Als dit niet genoeg croissantjes zijn, dan weet ik het ook niet meer.’ Joost zet de schaal op tafel en kijkt er verlekkerd naar.

‘Hé, had ik ook croissantjes in huis gehaald?’

‘Nee,’ zegt hij. ‘Ik ben even naar Breekfast gegaan, jouw favoriete tentje om de hoek, en heb een ontbijtje gescoord.’

‘Was dat open dan?’

‘Ja, natuurlijk, half Amsterdam is open. Wereldstad.’

‘In Parijs is bijna alles dicht, maar daar hebben ze ook maar één kerstdag. Dat vind ik wel zo praktisch,’ zegt Jolijn en er ontspint zich in de keuken een discussie over het nut van twee kerstdagen, die gevolgd wordt door een discussie over wat we vanmiddag gaan doen, een kerstwandeling of een spelletje. Ik roep dat ik voorstander ben van een foute-kerstpyjamaparty met een recordaantal afleveringen van Netflix. En dat laatste krijgt de meerderheid, dankzij de kinderen van Jolijn – en Berber, die haar duim omhoogsteekt om hem in haar mond te stoppen, maar daarmee tot ieders plezier onbedoeld een mooi duimpje geeft aan onze kerstdagplannen.

Noem het een moment van zwakte, noem het voor mijn part een moment van nostalgie, maar als we die avond met z’n allen op de bank zitten, de kinderen op kussens op de grond, in kleermakerszit met een bord op schoot, de schalen met patat, kroketten, kaas-soufflés en andere frituurbagger uitgesteld op de salontafel, en een vrolijk rommelig geroezemoes de kamer vult, overvalt me opeens de gedachte dat een groot gezin eigenlijk best gezellig is.

‘Hoe gaat het in het Stedelijk?’ vraagt Joost.

‘Goed. Na de kerstdagen moeten we er nog even fors aan trekken en dan is op 2 januari de feestelijke opening.’

‘Ik vind het zo jammer dat ik er niet bij kan zijn,’ zegt Noor.

‘Alle begrip voor. Jullie hebben een leven in Parijs. Trouwens,

Mister Koons *himself* is er ook niet, dus dan ben jij al helemaal verontschuldigd.’

‘Wel jammer als het straks klaar is en je taak erop zit.’

‘O nee, absoluut niet! Jullie hebben geen idee hoe blij ik ben als ik straks de deur achter me dicht kan trekken. Dit was een monsterklus met een recordhoeveelheid obstakels.’

‘Weet je al wat je hierna gaat doen?’

‘Op vakantie! Ik weet nog niet waarnaartoe. Ik heb nog niet eens tijd gehad om iets te boeken. Maar ik ga heel lang weg. Een maand, misschien wel twee. Iets met zon, strand, zee, lekker eten, drank, mooie mannen...’

‘Oké, genoeg Kiki, er zijn kinderen bij,’ lacht Noor. ‘Ga je trouwens morgen met ons mee naar pap en mam? Dat zouden ze zo leuk vinden.’

Ik wil nee zeggen, tegenwerpen dat ik het te druk heb, wat overigens ook zo is. Tweede kerstdag naar mijn ouders in Itteren, ik moet er niet aan denken. Het geneuzel van mijn moeder, het berustende van mijn vader en de walm van kerststress die je al tegevoelt slaat als de voordeur openzwaait.

‘Dat gaat helaas niet lukken. Ik moet nog enorm veel doen. Die allerlaatste dingen die nog geregeld moeten worden, de puntjes op de i. Je weet toch hoe het gaat vlak voor zo’n opening?’ Noor weet er alles van, die heeft de nodige museumervaring opgedaan voor ze naar Parijs vertrok, eerst in het Bonnefanten in Maastricht en daarna in het Van Gogh Museum hier in Amsterdam.

‘Ja,’ zegt Noor. ‘Ik snap het. Ik zou het alleen zo leuk vinden.’

De teleurstelling in haar ogen ontgaat me niet en voor ik het in de gaten heb, hoor ik mezelf zeggen dat ik gezellig meega.

Het is propven in het huurautootje dat bijna volledig gevuld is met baby-accessoires. Benoit staat erop dat ik voorin ga zitten naast Noor, die achter het stuur zit. We zijn Amsterdam nog niet uit of mijn zwager ligt al samen met zijn dochter op de achterbank te slapen.

‘Hoe gaat het met je?’ fluistert Noor.

‘Goed,’ zeg ik, ‘ik heb het alleen een beetje druk.’

‘Hoe gaat het met je weekendmannen?’

‘Nou, wat zal ik zeggen.’ Ik staar uit het raam, er hangt een lichte mist over de weilanden. Ik zal nooit meer het verbaasde hoofd van Noor vergeten toen ik haar voor het eerst vertelde over mijn liefdesleven, dat nog maar een jaar terug een bruisend gebeuren was dat ik op afroep kon bestellen. Ik had mijn weekendmannen in alle soorten en maten. Ik was geen weekend alleen en geen weekend was hetzelfde. Mijn zaterdagen waren gevuld met de rustige aandacht van Hotaka of de wilde seks met Olle. En dan was er nog Juan, de vrolijke Spanjaard die zo ontzettend lekker kon koken en mij hapjes voerde en bij elke hap een kledingstuk uittrok. Mijn allerliefste weekendman was Jürgen uit Keulen, die een voorliefde voor de natuur en voor mij had. De wildste was Georgio; een stoere macho Italiaan die me op handen droeg.

‘Zelfs daar heb ik het te druk voor,’ zeg ik. Ik zit gewoon te liegen. De waarheid is dat ze mij nooit meer bellen.

‘Te druk is niet goed hoor, Kiek! Je moet ook tijd vrijmaken voor leuke dingen. Niet dat ik je wil aanmoedigen om met al die mannen... Je begrijpt wel wat ik bedoel, toch? Werken is één ding, maar de liefde is ook belangrijk.’

‘Maak je geen zorgen, grote zus. Het staat op mijn lijstje met goede voornemens.’

In Itteren trekt mijn moeder als altijd de voordeur al open nog voordat we zijn uitgestapt. Ik verdenk haar ervan dat ze al een half uur voor het raam staat te wachten, met haar hoofd tussen de vitrages. Ze rukt onmiddellijk haar kleinkind uit de armen van haar schoonzoon. Berber begint meteen te kirren van de pret, alsof ze aanvoelt dat dit hetzelfde genetische materiaal is en gezellig doen de beste optie is. Ik tover onmiddellijk een stralende glimlach op mijn gezicht. Wat Berber kan, kan ik ook.

Mijn vader zit in de woonkamer, in zijn eigen stoel. Mijn vader

is over het algemeen een makkelijke man, maar hij is in staat je eigenhandig om te brengen als je in zijn fauteuil plaatsneemt. Hij gaat schuil achter de krant, die hij als een schild voor zich houdt. Mijn vader leest nog echt de krant, en dan bedoel ik elke letter. Ik scan de koppen, scrol door Nu.nl, maar aan mijn vader is elk gedrukt lettertje besteed. Ik houd van hem, zielsveel, maar het blijft jammer dat hij nooit degene is die vol ongeduld de voordeur openzwaait.

‘Hoi, pap.’

‘Kiki, wat een fijne verrassing.’

‘Ja, nou!’ gilt mijn moeder met hoge stem. ‘Dat is het zeker. Hoe lang is het geleden dat we jou hebben gezien?’

Het is niet de bedoeling dat ik deze vraag ga beantwoorden, maar het is inderdaad lang geleden. Ik ga op de bank zitten, naast Benoit, die een beetje ongelukkig kijkt. Het Nederlands gaat net te snel voor hem om het goed te kunnen volgen. Misschien moet ik hem uitleggen dat hij eigenlijk helemaal niets mist, maar mijn moeder roept of ik de vlaaien op tafel wil zetten. Kerst of geen kerst, mijn ouders eten vlaai. Niets verandert hier. Zo meteen gaat ze me vertellen dat ik het servies van haar moeder moet gebruiken, want dan is die er ook een beetje bij, maar dat ik er wel voorzichtig mee moet doen.

‘Neem het servies van mijn moeder, want dan is die er ook een beetje bij, maar doe voorzichtig!’ roept ze vanuit de keuken.

‘Kun je je nog herinneren, mam, dat ik het ganzenbordspel door de kamer gooide en het theeservies van jouw oma sneuvelde?’ vraag ik als we even later in een kringetje zitten met ieder een bordje op schoot met een fors stuk vlaai erop.

Noor kijkt me met grote ogen aan en schudt met haar hoofd alsof ik het grote taboeonderwerp van deze familie heb aangesneden. Alsof ik in al mijn kinderlijke onschuld heb gevraagd wat ze bedoelen met: ‘Oom Henk was fout in de oorlog.’ Ik haal mijn schouders op. Zo’n rare vraag is het toch niet?

Mijn moeder kijkt me fel aan. ‘Ja, en ik vond het echt heel erg, want ik had het graag aan Noor willen geven.’

De rest van de middag zeg ik zo min mogelijk. Mijn moeder is voornamelijk bezig met Berber, die zich alle aandacht lekker laat aanleunen. Mijn vader stelt obligate vragen over werk, inkomen en carrièrekansen en steekt vervolgens zijn vaste tirade af over de tijden die zijn veranderd en de verdampende pensioenpotten.

Na de vlaai volgt de hors-d’oeuvre. Mijn moeders traditie voor tweede kerstdag, inclusief haar kerstspeech met een terugblik op het oude jaar en een sneakpreview op het nieuwe. Het zit bomvol met fijne momentjes en hoopvolle verwachtingen. Als ze eindigt met de woorden dat ze hoopt dat we allemaal een gelukkig jaar tegemoet gaan, veegt ze een traantje weg. Om acht uur zeg ik dat ik echt de trein naar huis moet halen en voel me schuldig over de opluchting die me overspoelt als ik de deur achter me dichttrek.

‘Nou, dat was me weer een hele heisa.’ Carla propt een stuk kerststol naar binnen en kijkt me verwilderd aan. ‘Mijn schoonmoeder kon het wensbotje niet vinden. We hebben die hele kalkoen uit elkaar gepulkt, maar geen wensbotje te bekennen. Alles was gelukt. Het gebraad was gaar, de spruiten precies goed, de cadeautjes vielen in de smaak, maar toen was er dus geen wensbotje. Ik denk dat ik wel weet wat er is gebeurd. Karel kreeg namelijk een gevogelteschaar van zijn ouders. Ik trouwens een paar gebreide sokken. Het hoeft voor mij niet altijd precies gelijk hoor, maar een design keukenaccessoire versus een paar sokken van de Zeeman. Dat doe je toch niet? Hoe dan ook, ik denk dus dat Karel het wensbotje door-midden heeft geknipt.’

Ik knik begrijpend en wil iets bemoedigends zeggen, maar Emma Fur pakt me bij mijn arm. ‘Kiki, kan ik je even spreken? Ik wil je wat vragen.’

Ik loop met haar mee naar haar kamer, waar ze me een stoel aanbiedt, vraagt hoe mijn kerstdagen waren, en zonder op het ant-

woord te wachten mededeelt dat een journalist van *de Volkskrant* met me mee wil lopen.

‘Waarnaartoe?’ vraag ik.

Even kijkt ze me verward aan, maar als ik begin te lachen tikt ze ongeduldig met haar nagels op tafel. ‘Hij wil de laatste week voor de opening vastleggen en dan op de dag zelf een mooi groot artikel publiceren. Dat is voor ons geweldige reclame. Dus ik hoop dat je eraan mee wilt werken.’

‘Ik heb geen bezwaar, maar je weet dat er altijd van alles misgaat tijdens zo’n laatste week?’

‘Dat weet ik als geen ander. Het is aan jou om te voorkomen dat er koppen als SCHELDEND DOOR HET MUSEUM in de krant verschijnen. Het lijkt me bij uitstek een taakje voor jou om hem het fijne plaatje te bieden. Hij is hier vanmiddag om twee uur, zorg dat de koffie klaarstaat.’

Ik verlaat Emma’s kantoor en ben de hoek van de gang nog niet om als ik mijn naam hoor roepen en zo ongeveer tegen Eva aan bots, de jongste stagiaire van het Stedelijk. Ik heb haar in mijn hart gesloten en de afgelopen weken overal mee naartoe gesleept. Eva is een vrolijk ding met een nieuwsgierige blik en een hoop enthousiasme.

‘Kiki, eh... als vrijdag de tentoonstelling geopend wordt, dan...’

‘Geen zorgen, blijf bij mij in de buurt, dan sta je vooraan bij de opening.’

‘Nee, dat bedoel ik niet. Ik bedoel, dan ben je hier natuurlijk klaar. Je gaat weg, toch?’

‘Ja, dat klopt. Dan zit mijn taak erop.’

‘Voor mijn stageverslag wil ik graag iedereen die hier werkt interviewen. Heb je daar nog tijd voor?’

‘Eh... eigenlijk...’ Ik zie haar teleurstelling en zeg: ‘Laten we vanmiddag even samen gaan lunchen, oké? Je krijgt van mij maximaal een uurtje de tijd, dus bereid je vragen goed voor.’

Tot aan mijn afspraak met Eva blus ik brandjes en grijp de jon-

gen bij zijn lurven die ervoor moet zorgen dat de neonletters van *Sex is sooooo overrated* allemaal branden.

‘De derde o van *sooooo* doet het niet! Dat is leuk als Koons dat zo heeft bedacht, want dan noemen we het een statement. Maar als de oorzaak een doorgebrand peertje is, dan heet het een drama en is het voor de kunstenaar een reden om mij aan de hoogste boom op te hangen. Naakt, aan mijn tepels. Snap je wat ik bedoel?’

De jongen trekt bleek weg, roept wat verontschuldigheden en maakt zich haastig uit de voeten. Ik haal drie keer adem. Nog een paar dagen en dan lig ik aan een strand. Geen idee welk strand, maar als het aan mij ligt ver weg en tropisch warm.

‘Kiki! Wil je hier even naar kijken. Je moet niet boos worden. Het komt vast wel goed, maar we hebben het drukwerk binnen en er is een klein foutje gemaakt.’

Ik kijk naar de folder die Sanne onder mijn neus duwt. Haar arm is gestrekt en haar lichaam naar achteren gebogen alsof ze zich voorbereidt op geweld.

Sex is sooooo overrated by Jeff Coons. Met een C.

‘O, mijn god,’ mompel ik. ‘O, mijn god!’

Eva zit al klaar in een hoekje van de brasserie van het Stedelijk. Voor haar liggen een blocnote en een apparaatje om het gesprek op te nemen.

‘Heb je er bezwaar tegen als ik het opneem?’

‘Zolang je er niets raars mee doet.’ Ik roep de serveerster en bestel een dubbele espresso en een broodje gezond, en ik vraag Eva wat zij wil. Die bestelt hetzelfde en brandt vervolgens los.

‘Mijn eerste vraag is hoe je hier eigenlijk terecht bent gekomen.’

‘Dat vraag ik me zelf ook wel eens af. Het is allemaal een kwestie van toeval geweest. Ik wist niet goed wat ik moest doen na de middelbare school. Ik ben eerst Nederlands gaan studeren in Utrecht en switchte daarna naar rechten, maar het was het allemaal niet voor mij. Ik besloot dat ik de wereld moest ontdekken. Ik ben ver-

trokken met een rugzak. De bedoeling was voor een half jaar. De zes maanden werden een jaar. Het jaar werden er vijf.’

‘Echt?’

‘Ja, echt!’ Eva vraagt altijd of iets echt is, alsof de volwassen wereld de hele dag bezig is om haar voor de gek te houden.

‘Ik had overal baantjes, werkte dan weer hier en dan weer daar, en genoot volop van mijn vrijheid. Via vrienden kwam ik bij Koons terecht. Mijn taak was echt heel onbeduidend. Ik beheerde de sleutel van de bezemkast. Totdat ik op een dag verdwaalde in het immense gebouw en Koons’ atelier binnenstapte. Hij was bezig met zijn project. Ik zag een stapel naakte lichamen en riep uit: “*Sex is sooooo overrated.*” Dat vond die gekke Koons enorm grappig en hij bombardeerde me ter plekke tot personal assistant. Ik werd de dame die de tentoonstelling naar de musea moest brengen.’

‘Dat lijkt wel een sprookje!’

‘Nou, er zitten ook wel wat nachtmerrieachtige kantjes aan. Ik wist helemaal niks. Ik moest het hebben van bluf en overmoed. Onthoud dat trouwens, Eva, dat is echt belangrijk. Bluf en overmoed, daar kom je een heel eind mee. Ondertussen zoog ik alles op. Ik leek wel een spons. Ik leerde over het vak, over het spel, over de kunstenaars die het gingen maken. Ik kwam erachter hoe de hazen liepen en in een tijdsbestek van een jaar leerde ik de ins en outs van het kunstvak kennen.’

‘Ik las ergens in een artikel dat je ook nog andere dingen doet. Je werkt toch niet alleen voor Koons?’

‘Klopt. Op een van de vele reizen voor het imperium van Jeff werd ik benaderd door een Chinees die steenrijk was geworden met plastic tuinkabouters met ingebouwde led-lampjes. Hij vroeg me om hem te helpen met een paar kunstaankopen. Zijn schandalige tuinkaboutervermogen moest geïnvesteerd worden in onroerend goed en kunst. Hij vond alles prima, als het maar duur was, en mijn advies mocht ook wel wat kosten. Dat was het moment waarop ik besloot mijn eigen bedrijf op te richten, en mezelf te

benoemen tot kunstintermediair.’ Ik neem een slok van mijn koffie en een hap van mijn broodje. ‘Maar als je nou denkt dat dit een geweldige *successstory* is, vergeet dan vooral niet dat ik voornamelijk keihard moet werken. Ik heb geen moment voor mezelf. Schrijf je dat ook even op?’

‘Staat genoteerd. Komt het door dat keiharde werken dat je zo succesvol bent?’

‘Ook, maar ik ben vooral gedreven. Ik ga er vol voor.’

‘Heb je nog een sociaal leven als je zo hard werkt?’

‘Nee, nul.’

Eva kijkt me aan. Dit is niet het antwoord dat ze verwachtte. Ik zie eruit als iemand met een agenda bomvol met etentjes en feestjes. Die heb ik ook, maar voornamelijk zakelijk. Ik kan al champagne drinkend van vernissage naar vernissage rollen, maar voor een weekendje Parijs om Noor op te zoeken heb ik geen tijd.

‘Wat is je valkuil?’

‘Mijn gedrevenheid. Mijn sterke kant is tegelijkertijd mijn valkuil. Ik ben onmatig. Er komt nog een keer een dag dat ik te ver ga.’

Eva schrijft alles driftig op. Ik vind het aandoenlijk.

‘Hoe is het eigenlijk om zo’n bruisend leven te hebben en dagelijks om te gaan met grote kunstenaars, en mensen die schathemeltjeriek zijn en miljoenen betalen voor een kunstwerk?’ Ze kijkt me aan met die grote ogen van haar en ik speel met het servetje dat op tafel ligt. Wat moet ik hier nou weer op antwoorden? Ik heb bij de mensen met wie ik werk nog geen causaal verband aangetroffen tussen rijkdom en geluk, of succes en tevredenheid, maar mag ik deze vrolijke twintiger met die deprimerende boodschap opzadelen?

‘Het went,’ zeg ik, en ik geef haar een knipoog.

‘Wat vond Koons er eigenlijk van dat je voor jezelf bent begonnen?’

‘Die was *not amused*. Hij wilde niet dat ik het stokje aan een ander zou overdragen. Op de dag dat ik mijn ontslag indiende, huurde hij me in tegen een meer dan prettig uurtarief om zijn project af te ronden.’

‘En na de persconferentie ben je klaar in het Stedelijk en ga je weer allerlei rijke stinkerds helpen om kunst boven de bank te hangen?’

‘Hierna ga ik eerst heel lang op vakantie, want dat heb ik hard nodig. Ik wil horizontaal op een bedje in de zon en als het me niet lukt om een leuke man te scoren – want mijn liefdesleven is uiteraard ook nul – dan regel ik wel een gigolo.’

Ik grijns, maar Eva lacht niet. Ze zit ijverig te schrijven, haar tong steekt een stukje uit haar mond.

‘Dat laatste is een grapje.’

Ze kijkt me aan en zegt: ‘Ik vind je fantastisch, ik wil ook zo worden als jij.’

Ik schrik van haar woorden. Opeens dringt het tot me door dat deze jonge studente me bewondert. Ik ben haar voorbeeld en daarmee heeft ze me onbedoeld naar een ander level getild. In de ogen van Eva ben ik een succesvolle professional, iemand die het heeft gemaakt. Het is een niveau waarop ik mezelf nog niet helemaal had geplaatst. Voor mijn gevoel hark ik al dartelend en niet al te serieus een hoop geld binnen met iets waar ik maar zo’n beetje in ben gerold. Iets wat ik zelf wel komisch vind. Maar ik ben niet meer die jonge hond. Ik ben een dertiger met keiharde verantwoordelijkheden. Het kost me opeens moeite om het broodje gezond weg te slikken en ik doe een poging om het weg te spoelen met mijn laatste slok espresso.

Als ik om twee uur klaarsta om de journalist van *de Volkskrant* te ontvangen, ben ik nog steeds niet helemaal gekomen van het compliment van Eva dat me onbedoeld tien jaar ouder heeft gemaakt.

Carla wijst me op de twee heren die aan het eind van de gang staan te wachten. ‘Een journalist én een fotograaf, toe maar!’ zegt ze.

‘Is kamer twee vrij?’

‘Ja.’

Ik maak een grote zwaai met mijn arm naar de heren om hen aan te sporen mij te volgen en loop de leegstaande kamer binnen.

‘Zo,’ zeg ik als ik een stoel aanschuif aan de tafel waar de mannen tegenover me plaatsnemen. ‘Wat kan ik voor jullie doen?’

‘Ik ben Felix. Fijn dat je even tijd voor ons vrijmaakt. Je zult het wel druk hebben.’ Terwijl hij praat schuift hij een visitekaartje mijn kant op. ‘We willen een artikel maken over de totstandkoming van de tentoonstelling *Sex is sooooo overrated* van Jeff Koons. Een soort kijkje achter de schermen. Een beetje inzoomen op wat jij allemaal doet.’

‘Wat hadden jullie in gedachten?’

‘Als we jou de komende dagen mogen volgen, tot aan de opening, dan willen we op de dag zelf het artikel plaatsen. Dat is natuurlijk mooie reclame.’

Precies dezelfde bewoordingen gebruikte Emma ook al. Ik werp een blik op het witte visitekaartje. ‘Felix Beenhakker, journalist,’ lees ik hardop voor, alsof hij zelf niet weet hoe hij heet en wat hij doet. ‘Goed, als jullie me niet in de weg lopen, heb ik er geen problemen mee. Maar het gaat wel hectisch worden. De laatste dagen voor een opening zijn een hel. Voor de kunstenaar, voor mij en voor iedereen die hier werkt. Een kijkje in de keuken is over het algemeen een niet al te hygiënische ervaring. Dus liever geen koppen als: VLOEKEND DOOR HET STEDELIJK. Kunnen we dat afspreken?’

‘Ik heb geen enkele behoefte om er een negatieve draai aan te geven. Ik wil kunst juist sexy maken.’

Hij geeft me een knipoog en ik glimlach. Al die tijd heeft de fotograaf geen woord gezegd en ik heb dan ook geen idee hoe hij heet.

De rest van de week vliegt voorbij. Ik heb mijn tijd meer dan nodig om elk potentieel probleem al bij voorbaat de nek om te draaien. Ik ren, vlieg en eet amper. De journalist loopt de hele dag achter me aan te sjouwen, samen met de zwijgzame fotograaf die volgens mij niet helemaal goed is. Elke nacht word ik om twee uur gebeld

door Jeff, die zijn werkdag om acht uur 's avonds beëindigt en dan met mij een uurtje wil bijbabbelen. Ik heb hem al een paar keer uitgelegd dat het in Nederland dan midden in de nacht is, maar die mededeling maakte op de grote kunstenaar weinig indruk.

Op oudejaarsdag heft Emma om vijf uur wederom het glas om ons toe te spreken. Ik ben zo ver mogelijk uit de buurt van Carla gaan staan en probeer me onzichtbaar te maken achter de brede rug van Barend, de beveiligder.

'Ik wens jullie een fijne jaarwisseling en ik zie jullie allemaal weer op 2 januari. Dan starten we met *Sex is sooooo overrated*. Prinses Beatrix zal de tentoonstelling feestelijk openen. Kiki, waar ben je?'

'Hier!' roep ik. Ik doe een stap naar voren en houd mijn glas omhoog. 'Ik heb er zin in, hoor!'

Iedereen begint met elkaar te klinken. Ik tik mijn glas tegen dat van Barend en zeg dat hij een fijn projectje krijgt om te beveiligen.

'Het is mij om het even, mevrouw. Seks of een koe in de wei, ik draai er mijn hand niet voor om.'

Als ik de deur van het Stedelijk achter me dichttrek, komt er een appje van Gijs binnen.

Ga je vanavond nog met me mee?

Ik twijfel geen moment. Het is sowieso beter om het witte feest van Thierry over te slaan.

Gezellig, wat moet ik aan?

Gewoon, iets wat lekker zit. Ik haal je tegen zeven uur op.

Als ik thuiskom neem ik eerst een douche. Een kwartier lang sta ik onder de bloedhete straal om de stress van de naderende opening van me af te spoelen en ik eindig met een ijsskoude waterval om de vermoeidheid de baas te worden. Ik steek mijn haren op en bestu-

deer mijn gezicht in de spiegel. Ik behoor tot de vroegrimpelaars. Ik gebruik de duurste crèmes, maar mijn levensstijl valt niet weg te smeren. Ik draai met mijn lichaam voor de grote passpiegel die in mijn slaapkamer staat. Geen grammetje vet, goede kont, strakke buik en een nette cupmaat. Ik loop naar mijn kledingkast, pak een mooie groene jurk, ruik aan de oksels en hang hem weer terug. Mijn oog valt op een wit broekpak. Een beetje een jarenzestiggeval met wijde pijpen en een getailleerd jasje, maar wel reuze chic als je er een zwart overhemd bij aantrekt. Een mannenvrouwenpak en vooral geschikt voor een vernissage. Ik doe mijn ogen dicht en grijp een willekeurig kledingstuk van een hangertje. Het is mijn duurste zijden jurk, die in kaarslicht iets schijnt te doen in combinatie met mijn rode haren. Het is eigenlijk een jurk voor een eerste date of een weerzien met een weekendman, in ieder geval totaal ongeschikt voor een oudejaarsfeestje met een bouwvakker. Ik trek hem aan.

Rond half zeven ben ik helemaal klaar, het enige wat ik nog moet doen is mijn nagels lakken. Ik loop naar beneden, waar ik op de bank ga zitten met een zak chips, een glas cola en een nagelvijl.

Vijfentwintig uur later word ik wakker van een hoop geknal en lichtflitsen. Ik heb geen idee waar ik ben. Ik lig op de bank met een dekentje over me heen. Het schemerlampje op het tafeltje naast de bank brandt zachtjes. Op het tafeltje staat een heel klein flesje Moët en een champagneglas. Onder de voet ligt een briefje.

Lieve Kiek, je lag zo lief te slapen. Ik heb nog geprobeerd je wakker te maken, maar je was heel ver weg. Het allerbeste voor het nieuwe jaar, xx Gijs.